

significan, en una paraula en lo que 'l ball en sí representa. No entra en els límits d'aquestes notes desentranyar el seu sentit, solzament diré quelcom de lo que 'l ball ha sigut; deixant per altres més coneixedors de la materia que jo, la investigació y exámen de les causes á que obeheixen tals mohiments y expansions per preceptes estétichs y regulats. Perque 'l ball, art á la fi encara que secundari, deu subgectarse á certes regles, enmotllarse á principis ficosos que 'ls cánons de la Bellesa determinan com norma reguladora, per més qu' accidentalment se modifiquen per les condicions del lloch y més que tot pel gust de la época.

He dit art y en efecte, aquest es el concepte que mereix el ball per part de les modernes estétiques que sense vacilació de cap mena 'l posan entre les arts, de la mateixa manera que aquest lloch senyalan á la equitació, á la esgrima y á la pantomima. Art, perque participa del caràcter desinteressat de totes elles y al mateix temps tendeix á fer ressaltar, per medi d'un joch de mohiments de tot el cos, qualitats de gracia y agilitat análogues á la bellesa, quan no la bellesa mateixa de la figura humana.

El ball, que Platon ha calificat de poesia del gust, constituheix l' encant de nostra joventut y especialment de les noyes, á quines delicies ab tant ardor s' entregan y de tal manera ab ell s' identifiquen, que cada mohiment, cada

volta, cada salt, cada *punt*, valentme de la paraula técnica, corresponent al cant de la música, ó més ben dit, son l' adequada expressió de les notes musicals. No crech pas, com assegura Covarrubias, que la especial afició del *bello sexo* al ball sigui deguda «á su natural inquietud y mutabilidad que las inclina y facilita al baile, que no es otra cosa que una inconstancia en su cuerpo y en todos sus miembros», y dich que no ho crech perque d'aquesta manera també podria atribuhirse á una inconstancia de les mans l' art qu' arrenca d' un piano, per exemple, devassalls d' armonía.

Luciano afirma que la dansa es «la obra de moltes muses reunides», Homero la considera com «un plaher honestíssim» y Platon, al esplicar el seu concepte, diu qu' es «la imitació de les paraules de la música per medi dels mohiments del cos», lo qual no se aparta gayre d'aquella definició concisa y gráfica que diu esser el ball «la representació d' un cant per medi dels peus».

Res més difícil que precisar exactament l' origen del ball. S' ha dit que es tan antich com l' home y verdamment aquesta afirmació no es del tot exagerada si 's té en compte qu' es un joch mímich y la inclinació á n' aquesta mena de passatemp es ingénita en l' home, com ben clar ho demostran els jochs de les criatures. El ja esmentat escriptor llatí, Luciano, diu que «el